

Bernard BASCHET (Paris 1917)

Le Denis ou Le Martien, 1967

Inox, metal sticks, various assembled materials
h. 85 cm / extent sheet-metal 74 cm
With certificate of authenticity

Provenance:

Bernard Baschet, Saint Michel s/Orge

Exhibitions

Cologne, Kunsthalle, Plastik + Musik, 1971
Paris, Galerie Mercier, 2010

Literature:

François Baschet, edition Soundworld, The Sound Sculptures of Bernard and François Baschet, p. 133
ill.

Artist description:

Begin jaren vijftig heeft de jonge François Baschet heel wat succes in de bars van Saint-Germain-des-Près met zijn gitaar met opblaasbare klankkast. Overdag volgt hij een opleiding als beeldhouwer. Als blijkt dat er niet echt nood is aan een nieuwe Rodin, gaat hij samen met zijn technisch onderlegde broer

Bernard nieuwe instrumenten bouwen. Met die 'geluidsstructuren' (structures sonores) wordt bestaande muziek uitgevoerd en worden nieuwe soundscapes gecreëerd, ook voor films en ballet. Vanaf 1954 ontwikkelen ze hun 'geluidssculpturen' (sculptures sonores) die geluid en decoratieve vormen combineren. Als ze in 1958 die objecten voor het eerst in een kunstgalerie tonen, nodigen ze na het concert de toeschouwers uit om zelf aan de slag te gaan met de geluidsculpturen. En de participatie van het publiek wordt een belangrijk element in hun werk. Ze stellen tentoon in grote musea, ook in de Verenigde Staten, maken kleren in metaal voor de film *Qui êtes-vous Polly Magoo?* van William Klein, realiseren grootschalige ontwerpen in de openbare ruimte, muzikale windmolens en fonteinen, en ontwikkelen ook nieuwe instrumenten voor het muziekonderwijs. Hun afkeer van artistieke conventies en dodelijke ernst herinnert aan de stemming die heerste onder de naoorlogse bohème in Parijs. Zoals het cocktailorgel in *L'Écume des jours* (Het schuim dagen) van Boris Vian getuigt de muzikale schrijfmachine van de Baschets – en bij uitbreiding heel hun oeuvre – van een vrije en ludieke geest.